

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 133. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558005136/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

lege paa Harpen for eders Saul, saa lad eders skjøne Qvinder gjøre det! jeg vilde see den Bjørn, som de ikke skulde gjøre til et Lam.»

«I er idag den klogeste af os Alle, fromme Herre! – svarede Grev Henrik – Naar mit Blod er i Kog, staaer min Forstand stille. I har Ret: her er Fred og ingen Fare; ingen Feide er mig forkyndt, og jeg kan med al Ære holde en Fredsfest paa min aabne Borg blandt mine Venner. Op da med Portene! Vindebroen ned! ingen bevæbnet Mand maa sees paa Slottet. Madsvendene skal brase op, Mundskenken skal i Arbeid, Giger og Harper skal her klinge, og vil Kong Valdemar være min Gjest, skal han, skjøndt ubuden, have det ligesaa lystigt som vi Andre. Dønnegang vil jeg betale Gildet; en andengang kan maaskee Raden komme til ham.»

Da Grev Henrik sagde dette, saae Otto et afskyeligt Smil i hans mørke Ansigt, og nu saae han først hvorledes smaalig List og Underfundighed udtindrede af hans skelende Øie, medens dog det kjække mandige Ansigt røbede en dristig og bestemt Sjæl, som ingen Fare skyede.

Paa Grevens Vink havde næsten alle Krigshøvdingerne forladt Vaabensalen for at iværksætte deres Herres forandrede Beslutning. Endnu gjorde den gamle Venderfyrste og hans Brødre nogle Indvendinger mod den fredelig Maske, som ikke huede den gamle Vikingshøvding, med mindre man ved denne List kunde gjøre et stort Bytte og maaskee bemægtige sig Kongen og hans vigtigste Mænd.

«Hvad tænker I paa? – mumlede Grev Henrik – han har jo en Krigshær i Hælene. Taalmodighed, Taalmodighed, vakkre Borvin! vor Tid kommer nok ogsaa engang; Kong Valdemar har selv lært os hvorledes man skal tinges med Fyrster om Land og Rige. Saalænge Grev Adolph kan bie, kan vi med Men hvo er den fremmede Svend der ved Døren?»

«En Spion, en Forræder! han maa hænges!» hviskede Borvin og hans Brødre temmelig høit.

«Kom hid, Dumdrustige!» – raabte Grev Henrik, og viste ham det Hvide af sit Øie med et frygteligt Blk – «hvo er du? og hvad vil du her?»

«Jeg er en dansk Væbner», svarede Otto saa kjæk, som det var ham muligt, og nærmede sig.

«En Dansk – hug ham ned paastedet! han forraader os», mumlede de vilde vendiske Høvdinge og blottede allerede deres Sværde.